

บทที่ 73

วาเลนไทน์ ชิน

กว่าเซียวเหียนยังไม่หายระแวง ลางสังหรณ์
ของเขาบอกว่าบุรุษผู้นี้แตกต่างจากทุกคนที่เขาเคยพบเจอมา แต่ต่างกัน
ตรงจุดไหนนะ

บุรุษผู้นั้นยิ้มพลางเอียงหน้าราวกับเพื่อให้เซียวเหียนมองเห็นชัด
ยิ่งขึ้น นิ้วเรียวยาวแตะเรือนผมสีดำสั้นของเซียวเหียนปลายผมไล่ผ่านข้อนิ้ว
ของเขา พริบตานี้ราวกับมีปีกจำนวนนับไม่ถ้วนกระพือบินผ่านหัวใจของ
เซียวเหียนไป

“นายเป็นชาวเอเชียแท้ๆ มนุษย์ที่มีเชื้อสายเดียวกับนายเหลือไม่ถึง
หนึ่งในหมื่นแล้ว เนื่องจากใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่แคบมาสองร้อยกว่าปี มนุษย์
จึงไม่ได้แบ่งแยกเรื่องเชื้อชาติกันแล้ว”

แม้เซียวเหียนจะไม่ก้าวถอยหลัง แต่ก็รู้สึกได้ถึงแรงกดดันราวๆ

“อยากมีลูกที่มีเชื้อสายแท้ๆ แบบนายสักคนจริงๆ”

เวลานี้ ในที่สุดเซียวเหียนก็เตาฐานะของอีกฝ่ายได้แล้ว

“คุณคือพ่อของเจน วอลลิส!”

“ใช่ ฉันไม่เพียงเป็นพ่อเขา ยังเป็นผู้สร้างเขาด้วย นานมาแล้ว
เด็กๆ เหล่านี้อยู่เคียงข้างฉัน ช่วยให้ฉันก้าวผ่านวันเวลาที่มืดมนและโดดเดี่ยว
พวกเขาเรียกฉันว่า ‘คุณพ่อ’ พอนานเข้า แม้แต่ชื่อตัวเองฉันก็เกือบจำไม่ได้
แล้ว ขอฉันคิดก่อน...อ้อ ชื่อของฉันคือวาเลนไทน์ ชิน”

เชียวเหยียนนึกขึ้นได้ว่าองค์กรริปปเปิลใช้ไวรัส ‘ดาวหาง’ วิจัยเรื่อง
ความเป็นอมตะมาตลอด

“คุณ...มีชีวิตรมานานแค่ไหนแล้ว”

“สองร้อยเจ็ดสิบสองปี”

นี่เป็นตัวเลขที่น่าตะลึงพรึงเพริด

“...” เชียวเหยียนมองลึกเข้าไปในดวงตาคู่นั้นแล้วก็มั่นใจว่าอีกฝ่าย
พูดความจริง

“ไวรัสดาวหางทำให้ร่างกายของซอมบี้ซ่อมแซมคืนสภาพตัวเองได้
อย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งดูดซับพลังงานความร้อนเป็นสารอาหารให้กับ
ร่างกาย คิดว่าสองร้อยกว่าปีมาแล้ว วันนี้ซอมบี้ก็ยังไม่สูญพันธุ์ นี่ไม่ใช่
สารที่ผู้สร้างโลกชั้นนำแกวมลมนุษย์หรือไวรัส X เองก็เกิดขึ้นจาก
พื้นฐานของไวรัสดาวหาง ฉันใช้ไวรัสชนิดนี้ฟื้นฟูอวัยวะที่เสียหายของ
ตัวเองอย่างต่อเนื่อง จนบรรลุเป้าหมายความเป็นอมตะ แต่ร่างกายมนุษย์
มีอวัยวะสำคัญที่สุดส่วนหนึ่งที่ฉันไม่สามารถฟื้นฟูได้”

“สมอง”

เท่าที่รู้ ซอมบี้ไม่มีสติปัญญา มีแต่สัญชาตญาณ เพราะสมองของ
พวกมันฝ่อไปแล้ว

“นายฉลาดจริงๆ เพราะฉะนั้นฉันจึงต้องใช้ความสามารถด้านการคิด
ที่หายากของนายมาช่วยฉันไขปัญหา”

นิ้วของบุรุษนั้นแตะที่ขมับของเชียวเหยียน ก่อนจะหัวเราะเสียงเบา

“ไม่ต้องกังวล ฉันจะให้นายมีเวลาคิดดีๆ นายจะกลับไปใช้ชีวิตอยู่ใน
โลกใต้ดินอย่างนครไรร์ตลอดไป หรือมีชีวิตอย่างอิสระเหมือนกับเจน
ได้ข่าวว่าไฮน์ เบอร์ตัน ยังมีชีวิตอยู่ด้วยไวรัส X-2 ที่นายวิจัย ตอนนี้
เขาเป็นทหารรบพิเศษคนแรกของนครไรร์ที่หลุดพ้นจากข้อจำกัดที่มีอายุขัย
เพียงสิบปี สร้างตำนานขึ้นอีกครั้ง แต่สำหรับฉัน ตำนานนี้คือนาย ไม่ใช่
เขา”

นี่เป็นคำยกย่องที่ยิ่งใหญ่

เชียวเหยียนยิ้มปาก ไม่พูดจา

“นายเป็นคนพิเศษที่ไม่มีใครเหมือน เด็กน้อย”

ฝ่ามือของวาเลนไทน์แนบแก้มของเซียวเหยียน นิ้วเรียวค่อยๆ สอดเข้าไปในเรือนผมของเขา นั่นเป็นการกระทำที่อ่อนโยนมาก แต่เซียวเหยียนรู้ว่าความพิเศษไม่เหมือนใครที่วานั้นไม่ใช่ตัวเขา แต่เป็นสมองของเขา

“ไม่ว่าฉันจะสกดยีนของนายออกมามากแค่ไหน ก็รับประกันไม่ได้ว่าฉันจะสืบทอดความคิดของนายมาอย่างสมบูรณ์ด้วย”

บุรุษนั้นลุกขึ้นแล้วออกจากห้อง เคย์ซียืนพิงผนังในโถงทางเดินที่ลึกยาว ใบหน้าซ่อนความกังวลไม่คลาย

“คุณพ่อ”

“ลองดึงข้อมูลจากสมองของเขา แต่อย่าทำอันตรายเขา”

“เข้าใจแล้วครับ คุณพ่อ”

“นายรู้หรือเปล่าว่าวิธีที่ปลอดภัยที่สุดอยู่ในช่วงเวลาไหน” วาเลนไทน์มองเคย์ซีอย่างอ่อนโยน

“ตอนที่เขาหลับครับ คุณพ่อ”

เมื่ออาทิตย์ตกดิน นอกหน้าต่างก็มีมืดลง มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ราวกับหลุมดำที่พร้อมจะกลืนกินเซียวเหยียนได้ทุกเมื่อ

เซียวเหยียนขยับมานั่งลง แม่พื้นที่ในห้องจะกว้างขวาง แต่กลับรู้สึกกดดันเป็นเท่าตัว

กลิ่นหอมของอาหารอบอวลอยู่ในอากาศ เจนถือถาดอาหารเข้ามาในห้อง แต่กลับไม่เห็นเงาของเซียวเหยียน เขาถอนใจเบาๆ กวาดตามองรอบหนึ่งก็พบอีกฝ่ายอยู่ที่มุมห้อง

“ฉันรู้ว่าที่นี่ไม่มีแสงแดดกับทาดทราย นายรู้สึกไม่เป็นอิสระ”

เจนยอบกายลงตรงหน้าเซียวเหยียน

“คุณไม่สนใจความรู้สึกผมด้วยซ้ำ อย่ามาตีสิหน้าทำเป็นเข้าใจ”

นิ้วของเจนตืดเบาๆ ตรงหว่างคิ้วของเซียวเหยียน “ฉันรับรอง อีกไม่นานอิสระก็จะมาถึง ไม่ว่าจะเป็นนายหรือฉัน”

เขาวางถาดอาหารลงบนตักของตัวเอง นั่งหันหน้าเข้าหาเซียวเหยียน ตักอาหารชิ้นหนึ่งแล้วยื่นไปชิดริมฝีปากของอีกฝ่าย “ลองชิมดู นี่เป็น

โจ๊กที่ฉันทำเอง รสชาติไม่เหมือนกับของนครไชร์ นายควรวลองสิ่งที่ต่างออกไป ใช้ตามองสิ่งที่ไม่เหมือนกัน จากนั้นก็ใช้สมองที่สมบูรณ์แบบของนายขบคิด”

เซียวเหียนไม่มีปฏิกิริยา

เจนถอนใจเหือกหนึ่งอย่างจนใจ “ฉันไม่ถือน้ำถ้าจะใช้ปากป้อนมันเข้าปากนาย”

ในที่สุดเซียวเหียนก็อ้าปากเล็กน้อย ให้เขาจับมูมิตของอีกฝ่ายแล้วคลุ้มคลั่ง เขายอมกินอาหารที่อีกฝ่ายส่งมาจนหมดอย่างไม่มีคักตึศรีติกว่า

เพียงแต่เวลานี้ปลายลิ้นของเซียวเหียนไม่รับรู้รสใดๆ กินไปไม่กี่คำเขาก็เริ่มคลื่นไส้

เจนไม่ได้บังคับเขา ร่างสูงยกถาดลุกขึ้น เซียวเหียนยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ไม่ขยับเขยื้อนอยู่นานทีเดียว รวากับรูปปั้นที่หลอมติดกับฝาผนัง

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ในที่สุดเจอร์รี่ที่สังเกตการณ์ผ่านกล้องวงจรปิดก็ทนไม่ไหว

“หมอนี้ไม่มีวีแววจะนอนเลยด้วยซ้ำ! ฉันจะทำให้เขาสลบ!”

ขณะที่เจอร์รี่กำลังจะป้อนซอร์ซโค้ด¹ เคย์ซีที่อยู่ข้างๆ ก็ห้ามเขาไว้

“ตอนนั้นหมอนี้กินอะไรไม่ลงด้วยซ้ำ นายยังคิดจะวางยาอีกรอบหรืออย่าว่าแต่หัวหน้าจะไม่ปล่อยนาย ฉันเองก็จะไม่ปล่อยนายไว้เหมือนกัน!”

เจอร์รี่หัวเสีย ฉีกขนมกองหนึ่งกินอย่างบ้าคลั่ง

“ใครจะเข้าไปดั่งข้อมูลในสมองของเขา”

“ฉันเอง” เคย์ซีเดาะลิ้น

ในที่สุด หลังจากที่เจอร์รี่กินขนมที่ตุ๋นไว้จนหมดเกลี้ยงแล้ว เซียวเหียน

¹Source Code รหัสต้นฉบับหรือรหัสต้นทาง คือ คำสั่งหรือโค้ดในโปรแกรมที่มนุษย์สามารถอ่านเข้าใจได้ ซึ่งโปรแกรมเมอร์จะต้องเขียนก่อนที่โปรแกรมจะถูกแปลไปเป็นคำสั่งภาษาเครื่องใช้สำหรับภาษาโปรแกรม ในการเขียนโปรแกรมแบบใหม่ รหัสต้นฉบับนิยมเก็บไว้ในไฟล์หลายไฟล์แยกจากกัน เพื่อให้เรียกใช้ส่วนย่อยของคำสั่งนั้นง่ายขึ้น

ก็เอียงหน้าพลอยหลับไป

เจอร์รี่รีบห้องที่กินจนพุงกาง แล้วกดปุ่ม ห้องของเซียวเหียน
ก็บอวลไปด้วยกลิ่นหอมจางๆ

“นายปล่อยอะไรเข้าไป”

เสียงเรียบเย็นและเจือด้วยแรงกดดันดังขึ้นข้างหูเจอร์รี่ ทำเอาเขา
ตกใจจนสะอึกไม่หยุดแล้วเอ๋อตะกุกตะกัก

“มะ...ไม่ใช่...ยาสลบ...เป็นยาควบคุมอารมณ์...ให้ประสาทของเขา
สงบ...ไม่มันยังไม่ทันเชื่อมต่อเทอร์มินัลกับเขา เขาก็ตื่นแล้ว!”

สีหน้าของเจนค่อยๆ ผ่อนคลายลง

“ถ้าพรุ่งนี้เขายังไม่เจริญอาหารอีก ฉันจะให้นายกินอะไรไม่ลอง
เหมือนกับเขา”

เจอร์รี่มองแผ่นหลังที่เดินจากไปแล้วเหงื่อเย็นๆ ก็พลันแตกพลั๊ก

ด้านเคย์ขึ้นพรวดพราดใจอย่างฉับไว “ไม่ว่าจะสำหรับพวกเขาหรือ
สำหรับเจน เซียวเหียนก็สำคัญมาก”

เจอร์รี่พ่นลมหายใจเฮือกหนึ่ง “รู้แล้วนะ!”

ประตูห้องเปิดอีกครั้ง เจนอุ้มเซียวเหียนขึ้นจากพื้นกลับไปเตียง
อย่างระมัดระวัง

“ฉันจะคอยดูนายอยู่ที่นี่ มีความผิดปกติอะไร ฉันจะตัดการเชื่อมต่อ
ของพวกนายทันที”

ท่าทีของเจนเคร่งขรึมและจริงจังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“เข้าใจแล้ว! ฉันเองก็ไม่มีทางทำอันตรายเขาเด็ดขาด!”

ดำเนินการเทียบเซลล์ประสาท เคย์ซีเข้าไปในจิตใต้สำนึกของ
เซียวเหียน

ทะลุผ่านจิตสำนึกชั้นนอกของเขา เคย์ซีผ่านเข้าไปได้อย่างง่ายดาย
ไปถึงจิตสำนึกชั้นในที่ไร้ปราการ ความคิด ข้อมูล รวมถึงความทรงจำ
ทั้งหมดล้วนนิ่งสงบ

เคย์ซีดึงข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยไวรัส X-2 ทั้งหมดได้อย่างไม่เปลือง
แรง

“เคย์ซี สถานการณ์เป็นยังไงบ้าง”

“เขาใช้ตัวอย่างเลือดของไฮน์ เบอร์ตัน กับการวิจัยไวรัสดาวหางจนสร้างไวรัส X-2 ได้ในที่สุด แต่ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยไม่เจอเลย!”

ส่วนเกี่ยวข้องกับที่เคย์ซีหาได้ก็มีแค่ไฮน์ฝึกฝนเชียวเหี้ยนอย่างไรไม่รู้เพราะความทรงจำสวยงามกว่าความจริงหรืออย่างไร เคย์ซีถึงรู้สึกว้าวไฮน์ในความทรงจำส่วนนี้ได้ถูกกะเทาะเปลือกนอกที่เย็นชาออก ไม่ว่าจะป็นอิริยาบถที่ลึ้นผ่านแก้ว หรือทุกนาทิตที่สอนทักษะการต่อสู้ให้เชียวเหี้ยน ก็ล้วนต่างจากไฮน์ผู้เย็นชาและไม่สนใจโลกคนที่เขารู้จักอย่างสิ้นเชิง เมื่อเคย์ซีเลื่อนไปดูอีกส่วน เขาก็ต้องยอมรับว่าสติของตัวเองกระเจิดกระเจิงไปแล้ว เขาอ้าปากค้างด้วยสีหน้าคล้ายจะเอ่ยว่า “พระเจ้า”

“เคย์ซี เกิดอะไรขึ้น”

เคย์ซีกระตุกมุมปาก “เจน...ทางที่ดีคุณอย่ารู้เลย...”

“งั้นฉันจะตัดการเชื่อมต่อแล้วนะ”

“อย่า...ก็คือไฮน์ เบอร์ตัน เคย...แบบว่า...คือว่า...”

“แบบว่า คือว่าอะไรของนาย”

ต่อให้ฟังแค่เสียง เคย์ซีก็รู้สึกได้ถึงรอยยิ้มเย็นเยือกที่มุมปากของเจน

“ฉันตัดการเชื่อมต่อของพวกนายละกัน”

“อย่า! อย่า! คือ ไฮน์เคยจูบเชียวเหี้ยนหนักหน่วงมาก ภาพร้อนแรงสุดๆ...ความทรงจำแจ่มชัดมาก...หะๆ...”

“ถ้าอยู่ในประสาทส่วนในแล้วหาข้อมูลเป้าหมายไม่เจอ ก็แนะนำให้นายเข้าไปในจิตใต้สำนึกของเขา”

“รับทราบ”

แม้เคย์ซีจะแสดงท่าทีว่ายากดูต่ออีกหน่อย ไม่น่าจะมีภาพชวนระทึกยิ่งกว่านี้ แต่น้ำเสียงของเจนที่ยังเรียบนิ่งก็ทำให้เคย์ซีขังกลั้ว

ผ่านเลยจิตสำนึกส่วนในเข้าไปใกล้จิตใต้สำนึก ร่างของเคย์ซีก็ดำดิ่งสู่ทะเลสีฟ้าเรียบนิ่งผืนหนึ่ง

เขาค่อยๆ ดาลงไป มือทั้งสองข้างแหวกกระแสน้ำ แล้วก็ต้องตะลึงเมื่อพบพื้นที่ที่กว้างใหญ่กว่า

เขาลงจากท้องฟ้าช้าๆ ปลายเท้าแตะพื้นทรายเม็ดละเอียดนุ่ม เคย์ซีตบหน้าอกเบาๆ

“นายเห็นอะไร เคย์ซี”

“จิตใต้สำนึกของเขาสงบเกินไป ไม่มีภัยคุกคามเลย”

เคย์ซีย้ายอยู่บนทราย เงยหน้าขึ้นมองก็เห็นน้ำทะเลสีฟ้าครามผืนหนึ่งโลกในสมองของเซียวเหียนไม่มีเส้นแบ่งอาณาเขตที่ชัดเจน จิตใต้สำนึกของคนส่วนใหญ่จะมีดমনมาก แต่พื้นที่แห่งนี้กลับสว่างใสจนน่าประหลาด เคย์ซีก็มัวตัวลง โยทรายขึ้นมา หยั่งเชิงวิเคราะห์แล้วถึงพบว่าเป็นเศษส่วนกระจัดกระจายของความทรงจำ อย่างเช่นภาพที่แม่ของเซียวเหียนกำลังจัดคอกเลื้อยให้พ่อที่กำลังจะออกจากบ้าน หรือภาพที่พ่อของเขากำลังอธิบายเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตใต้ทะเลที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์พวกนั้นกับเขาอยู่หน้าจอฮอโลแกรม

เมื่อเคย์ซีเดินหน้าต่อไป ในที่สุดก็เห็นเงาร่างที่นั่งมองท้องฟ้าอยู่บนพื้นทราย

“เหมือนฉันจะเจอร่างจิตของเขาแล้ว...”

“ดีมาก”

น้ำเสียงทุ้มต่ำดังขึ้น วาเลนไทน์มาถึงด้านหลังเคย์ซีตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ เขาตอบาของเคย์ซีเบาๆ เคย์ซีเงยหน้าขึ้นยิ้มให้เงาที่เตรียมพร้อมรับมือและขยับปากปลอบว่าไม่ต้องห่วง

เมื่อได้รับการยอมรับจากพ่อ เคย์ซีก็เดินไปหาเงาร่างนั้นต่อ เขาต้องระมัดระวังอย่างมาก จะกระตุ้นให้อีกฝ่ายเกิดการต่อต้านไม่ได้เด็ดขาด

ทว่ายิ่งเข้าไปใกล้ เคย์ซีก็ยิ่งรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล

เรือนผมสั้นเรียบร้อยสีน้ำตาลทอง ใบหน้าด้านข้างที่คมสัน บุคลิกรูปร่างที่แข็งแกร่งมีพลัง...ดูอย่างไรก็ต่างจากเซียวเหียนที่มีเชื้อสายเอเชียมาก

เคย์ซีสูดลมหายใจเข้าลึกเอือกหนึ่ง ก้าวถอยหลังทันที

“ไม่...เป็นไปไม่ได้...เป็นไปไม่ได้!”

ชายหนุ่มที่นั่งนิ่งในตอนแรกลุกขึ้นช้าๆ ใบหน้าเย็นเยียบแผ่กลืนอายุ
กอดตันที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ

จนกระทั่งอีกฝ่ายเข้ามาใกล้เขาเรื่อยๆ

เคย์ซีทนแรงกอดตันไม่ไหว ล้มทรุดลงไป

อีกฝ่ายยื่นมือเข้ามา กดลงบนกระหม่อมของเคย์ซี วินาทีนั้นเงามืด
ของความตายก็เข้าปกคลุมเด็กหนุ่ม

ทันใดนั้นสัญญาณชีพของเคย์ซีก็ปรากฏคลื่นแกว่งขึ้นลงบนจอ
ฮอโลแกรม อัตราการเต้นของหัวใจแทบจะเป็นเส้นตรง สติกับความคิด
สับสนวุ่นวาย

“แย่แล้ว! รีบตัดการเชื่อมต่อเร็ว!”

เจอร์รี่ที่รับผิดชอบควบคุมสัญญาณชีพกำลังจะตัดการเชื่อมต่อ แต่
วาเลนไทน์กลับห้ามเขาไว้

“รออีกเดี๋ยว”

เจนย่นคิ้ว มองสีหน้าของเชียวเหียนรวมถึงข้อมูลทุกอย่าง
อัตราการเต้นของหัวใจเขายังคงสม่ำเสมอ ลมหายใจแผ่อนยาว
ชีพจรกับอุณหภูมิร่างกายเป็นปกติ

ไม่มีวี่แววต่อต้าน แล้วเพราะอะไรเคย์ซีถึงดูว่าอุ่นรอนขนาดนั้น

เคย์ซีอ้าปากกว้าง ไม่สามารถควบคุมลมหายใจของตัวเองได้ ไหล่
ของเขาสั่นเทา สติไม่กระจายตัว วินาทีนั้นเขารู้แล้วว่าตัวเองถูกกักอยู่ใน
จิตใต้สำนึกของเชียวเหียน

“เจอร์รี่! ให้ออกไป! เจอร์รี่!”

วินาทีต่อมา ไฮน์ก็หักคอเขาอย่างไร้ความปราณี

ข้อมูลเซลล์ประสาทดิ่งเป็นเลขศูนย์อย่างรวดเร็ว

เจอร์รี่มองวาเลนไทน์ “คุณพ่อ...เคย์ซีถูกฆ่าหักคอในสมอของ
เชียวเหียนไปแล้ว...”

วาเลนไทน์ยิ้มอย่างไม่สนใจ “คนที่วิจัยไวรัส X-2 ออกมาได้ หวัง
ความคิดของเขาจะเข้มข้นไปด้วย”

หลังเคย์ซีออกจากเทอร์มินัลแล้ว ดวงตาปิดแน่น หว้างคิ้วสั่นกระตุกอย่างแรง ท่าทางเขาหวาดกลัวมาก แม้กระทั่งลมหายใจก็ยังติดขัดอยู่ในอก ไม่สามารถระบายออกมาได้

วาเลนไทน์ก้าวไปตรงหน้าเคย์ซี “เด็กน้อย ฟังฉันนะ ไม่มีใครหยุดลมหายใจของนายได้ ร่างกายของนายฟังคำสั่งจากสมองของนายเสมอ”

น้ำเสียงของเขาสงบนิ่ง เคย์ซีเหมือนเข้าไปอยู่ในโลกสีฟ้าเทาของอีกฝ่ายในช่วงพริบตา

ลมหายใจที่อึดอยู่ในอกถูกผ่อนออกมา ในที่สุดอัตราการเต้นของหัวใจกับอุณหภูมิของเขาก็กลับมาเป็นปกติ

“บอกฉัน นายได้อะไรจากสมองของเซียวเหียนบ้าง”

วาเลนไทน์ยกแขนของเคย์ซีขึ้น แล้วช่วยผ่อนคลายกล้ามเนื้อแขนให้เขารวกับพ่อผู้ใจดี

“ผมได้ข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยไวรัส X-2 จำนวนหนึ่ง...หมอนี้มีความคิดสร้างสรรค์มาก...แต่ผมหาข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยเลือดตัวอย่างของไฮน์ เบอร์ตัน ไม่เจอสักที เพราะงั้นก็เลยเข้าไปในจิตใต้สำนึกของเขา...”

เคย์ซีชะงัก เขากลืนน้ำลายลงคอแรงๆ นัยน์ตาสีเขียวนั้นราวกับลูกแก้วที่กำลังจะแตกสลาย

“นายเจอข้อมูลที่ต้องการในจิตใต้สำนึกของเขาไหม”

นิ้วของวาเลนไทน์ลูบที่หน้าผากของเคย์ซี ผ่อนคลายอารมณ์ของเขาให้กำลังใจเขาให้พูดต่อไป

“...ผมเห็น...ไฮน์ เบอร์ตัน! หมอนั้นอยู่ในสมองของเซียวเหียน! เขาต้องจะเข้ามาในเทอร์มินัลแน่! เขาหาพวกเราเจอแล้ว! เขาหักคอผม! ไม่แน่วันนั้นใครอาจพบที่นี้แล้ว! พวกเขาจะส่งหน่วยภารกิจพิเศษมา! พวกเราต้องรีบหนีไป!”

เคย์ซีสติแตก

“ซูว์-ซูว์-นายยังมีชีวิตอยู่ ไฮน์ เบอร์ตัน ไม่มีทางเจอเทอร์มินัลของที่นี่ได้ เพราะเขายังหาพวกเราไม่เจอ”

“ไม่! ผมเห็นไฮน์ เบอร์ตัน! นั่นต้องเป็นไฮน์แน่นอน! ฝีมือของเขา

ผมรู้ดี!”

น้ำตาแห่งความหวาดกลัวไหลจากหางตาของเคย์ซี

วาเลนไทน์มองเซียวเหยียนที่หลับสนิท ความนิ่งสงบของเขากับความหวาดผวของเคย์ซีนั่นต่างกันคนละขั้ว

“ตกลงเรื่องเป็นยังไงกันแน่”

เจนถอดเทอร์มินัลออกจากศีรษะของเซียวเหยียนแล้วหรีดา “เคย์ซีบอกว่า หลังจากเข้าไปในจิตใต้สำนึกของเซียวเหยียนแล้วถึงเจอไฮน์ เบอร์ตัน ถ้าไฮน์เจาะเข้ามาในเทอร์มินัลจริง เขาจะเข้าขัดขวางเคย์ซีที่ระบบประสาทส่วนนอกของเซียวเหยียน จิตใต้สำนึกเป็นที่ที่ซับซ้อนยิ่งกว่าอะไร แต่เคย์ซีบอกว่าจิตใต้สำนึกของเซียวเหยียนสงบจนไม่มีภัยคุกคามเลย”

วาเลนไทน์ลูบคาง เผยสีหน้ากระຈ้าง “แต่ไม่มีจิตใต้สำนึกของใครที่ยอมให้จิตของคนอื่นเข้าไปโดยปราศจากการป้องกัน การปกป้องตัวเองของเซียวเหยียนก็คือไฮน์ เบอร์ตัน ที่อยู่ในสมองเขา นั่นเป็นร่างจากจิตเท่านั้น”

“เป็นไปได้! ผมสบตากับหมอนั่นด้วย! แวตตาของหมอนั่น! การเคลื่อนไหว! บุคลิก! เหมือนกับไฮน์ เบอร์ตัน ในชีวิตจริงไม่มีผิดเพี้ยน!”

เคย์ซีร่อนรนเนื่องจากพ่อกับเจนสงสัยในตัวเขา

“พวกเราไม่ได้สงสัยในสิ่งที่นายเห็น แต่เป็นเซียวเหยียน...เขาเชื่อมั่นในตัวไฮน์ เบอร์ตัน สุดใจ เขาจดจำข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับไฮน์ เบอร์ตัน ได้อย่างชัดเจน เพราะฉะนั้นร่างจิตที่เขาสร้างจึงยิ่งใกล้เคียงกับความจริง” นัยน์ตาของเจนหม่นลง เขาสอดนิ้วเข้าไปในเรือนผมของเซียวเหยียน ริมฝีปากคลี่ยิ้มจนใจ “เขาจินตนาการให้ไฮน์ เบอร์ตัน เป็นผู้คุ้มกันของตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงป้องกันภัยด้วยวิธีแบบไฮน์ เบอร์ตัน”

ในที่สุดเคย์ซีก็เข้าใจความหมายของเจน เขาพ่นลมหายใจออกมาเอือกหนึ่ง สีหน้าดูอดโรย

“ไม่ว่ายังไง...ผมก็ไม่อยากเข้าไปในจิตใต้สำนึกของหมอนี้อีกแล้ว...คราวหน้าให้เป็นเจนเถอะ ถ้ามีใครต่อกรกับไฮน์ เบอร์ตัน ได้ ก็มีแต่เจนแล้ว”

นิ้วของเจนแตะที่ปลายจมูกของเซียวเหียน

“คราวหน้าฉันอยากให้คนที่นายเห็นในจิตใต้สำนึกของเขาคือฉัน ไม่ใช่ไฮน์ เบอร์ตัน”

วันที่สอง เมื่อเซียวเหียนตื่นขึ้นมาก็คพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียง เขามองมุ้งหุหุราที่อยู่เหนือศีรษะอย่างเหม่อลอย รู้สึกได้ถึงไออุ่นข้างกาย

จุมพิตอบอุ่นประทับลงบนแก้มของเขา

“อรุณสวัสดิ์”

“...พวกคุณทำอะไรกับผมอีกแล้ว”

ก่อนหน้านี้นายยังนั่งอยู่ที่มุมห้อง ตอนนี้นักกลับตื่นจากฝันเสียอย่างนั้น ความระแวงตระวังภัยของเซียวเหียนพวยพุ่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เจนกลับแกะกำปั้นที่กำแน่นของเซียวเหียนออก แล้วจูบนิ้วของเขา
ทุกนิ้ว

“เซียวเหียน เจาหนีไปด้วยกันเถอะ”

“สมองของคุณลัดวงจรไปแล้วเหรอ”

เจนพลิกตัวเซียวเหียนให้ตะแคงหันหน้าเข้าหาเขา

“ฉันบอกว่า นายกับฉันไปจากที่นี่ด้วยกัน ไม่สนใจวาเลนไทน์และไม่สนไจนครไชร์ ไปใช้ชีวิตของเราด้วยกัน”

“...นี่ถือว่าเป็นการเจรจา...รูปแบบใหม่หรือเปล่า”

ริมฝีปากของเจนสัมผัสเซียวเหียน แต่กลับไม่ได้ล้วงล้ำลึกซึ่งราวกับแมลงปอแตะผิวน้ำ แผลวเบาหว่าก่อให้เกิดคลื่นน้ำมากมาย

เซียวเหียนผลัดเจนออกไปทันที พร้อมกับมองอีกฝ่ายอย่างระวาง

“ความจริงแล้วนายชอบจูบแบบนี้ใช่ไหม ไร้เดียงสาจริง ๆ”

“คุณนี่มันน่าเบื่อกะมัด”

เจอร์รี่ที่คอยจับตาดูทั้งคู่มองวาเลนไทน์อย่างไม่เข้าใจ

“เจน...คิดอะไรอยู่กันแน่”

วาเลนไทน์แยมยิ้มเป็นปริศนา “ก็ชัดเจนไม่ใช่เหรอ เจนที่น่ารักของฉันชอบเด็กหนุ่มเชื้อสายเอเชียที่ฉลาดเฉลียวคนนั้นเข้าแล้ว พร้อมทั้ง

หาวิธีหาว่าล่อมเขาอีกด้วย”

“คุณพ่อไม่ห่วงหรือครับ...เกิดเจนาพาเซียวเหยียนไปจริง ๆ ละ”

“นั่นก็ให้พวกเขาไป ไม่ว่าจะไปที่ไหน สุดท้ายเจนก็ต้องกลับมาหาฉัน
เขาเป็นลูกของฉัน”

วันนี้เซียวเหยียนก็ยังคงกินอะไรไม่ลง

ไม่มีเทอร์มินัล และไม่มีควมบันเทิงฆ่าเวลาแก้เบื่อใด ๆ เซียวเหยียน
เบื่อจนอยากโขกหัวตัวเองให้แตก

เจนเดินเข้ามา “ฉันพามาไปเดินเล่นใหม่ อย่าทำท่าหมดอาลัยตายอยาก
แบบนี้”

ฉันหมดอาลัยตายอยากหรือ

นายลองถูกจับมาซึ่งอยู่ในที่แบบนี้ดูไหมล่ะ! ได้ทะเลที่มีดคริมและ
กอดดัน! แถมยังมีคนฝูงหนึ่งรอฝากะโหลกนายอีกต่างหาก!

แต่เซียวเหยียนก็ยังก้าวตามเจนออกไป ยิ่งรู้จักฐานบัญชาการ
ใต้ทะเลแห่งนี้มากเท่าไร เขาถึงจะยิ่งมีต้นทุนที่จะไปจากที่นี่ แม้ฉัน
จะเป็นเรื่องมหัศจรรย์เหมือนอาหรับราตรีก็ตาม

“ความจริงแล้วนายรู้ว่าตัวเองถูกจับตาทุกการเคลื่อนไหว เพราะฉัน
ก็เลยปั่นหน้าเย็นชากับฉันหรือ”

เซียวเหยียนไม่ปริปาก เขาตั้งใจสำรวจที่นี่ ที่นี้อยู่ใต้น้ำทะเล ถ้าเขา
จะไป สิ่งที่เป็นประโยชน์แน่นอน แต่เป็นเรือดำน้ำ แล้วเรือดำน้ำอยู่ที่ไหนกันแน่
เขาจะไปหามันได้อย่างไร ในเมื่อมีเรือดำน้ำ ก็บ่งบอกว่าที่นี้ย่อมมีระบบ
อำนวยการยิงปืนใหญ่ที่สัมพันธ์กันด้วย ถ้าเขาขับเรือดำน้ำไป น่ากลัวว่า
ตอร์ปิโดลูกเดียวก็ทำให้เขากลายเป็นซากใต้ทะเลได้เลย

นึกถึงตรงนี้ เขาก็นึกได้ว่าปล่อยให้กับอนาคตของตัวเอง

“ฉันต้องการความช่วยเหลือจากนาย”

เจนกดเสียงลงต่ำ เจอร์รี่พร้อมผู้ใต้บังคับบัญชาเดินเข้ามา

“เฮ้ หัวหน้า...”

แววตาของเจอร์รี่ดูซับซ้อนแปลก ๆ ราวกับกำลังถามว่าทำไมวันนี้
ถึงพาสัตว์เลี้ยงออกมาเดินเล่นได้ล่ะ

เจนเพียงแค่อธิบายตาข้างซ้าย ไม่รู้ว่าหมอนี่ส่งสายตาให้ชาวบ้านไปทั่วเลยหรือเปล่า

เจอร์รี่กระแอมเบาๆ สีหน้าดูเกือเขินเล็กน้อย “หัวหน้า เราคุยกันแล้วว่าอย่ามองผมด้วยสายตากดดันแบบนั้น กระเพาะผมจะเป็นตะคริวเอา”

“ไม่ใช่สมองเป็นตะคริวก็พอ” เจนตอบว่าเจอร์รี่ปลางยิ้ม

ดูแล้วเจนเหมือนจะตั้งป้อมกับเจอร์รี่อยู่บ้าง หรือไม่ก็กำลังระแวงคนข้างตัวเจอร์รี่

หลังจากพวกเขาไปแล้ว เซียวเหียนจึงผ่อนลมหายใจโล่งอก

“ผมไม่คิดว่าผมจะช่วยอะไรคุณได้”

“ไฮน์ เบอร์ดัน ได้สอนนายหรือเปล่าว่าอย่าด่วนสรุปเรื่องอะไรก็ตามเร็วเกินไป”

เจนอ้อมมาดักหน้าเซียวเหียนไม่รู้ตั้งแต่ตอนไหน นิ้วของเขาเซยคางเด็กหนุ่มขึ้น ภายใต้วงตาลอยชายกิ่งหลุบตาถือแวตาที่คมกริบดุดัน

หัวใจของเซียวเหียนตึงวูบ เขารู้ว่า ‘ความช่วยเหลือ’ ที่เจนต้องการไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้ง่าย ๆ แน่

“คุณควรไปขอความช่วยเหลือจากเคย์ซี อะไรที่ผมทำได้ เคย์ซีก็ทำได้”

ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่เคย์ซีเองก็เป็นผู้รับไวรัส X เหมือนกัน ยามนี้สมรรถภาพร่างกายของอีกฝ่ายเหนือกว่าเซียวเหียนหลายเท่า สามารถบีบกะโหลกของเขาให้แตกได้โดยไม่เปลืองแรง

“ทุกคนที่นี่ต่างเรียกวาเลนไน์ ซิน ว่าคุณพ่อ รู้ไหมว่าเพราะอะไร”

“เขาอบรมเลี้ยงดูพวกคุณมา”

“เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นเทพของพวกเรา”

“แล้วไงต่อ”

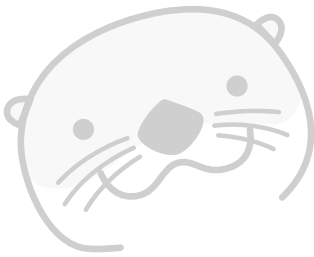
“สำหรับมนุษย์ เทพอยู่ในจิตใจก็พอ มีหน้าซ้ำเขาเองก็ไม่ใช่เทพที่แท้จริง”

ริมฝีปากฉายแววเยียดหยัน ความเคารพในดวงตาของเจนที่มีต่อ

วาเลนไทน์ ชื่น มลายหายสูญ ความจริงแล้วคนคนนี้ต่างหากที่เชี่ยวชาญ
การซ่อนความรู้สึกที่สุด ไม่ว่าไฮน์ เบอร์ดัน จะนำเกรงขามแค่ไหน แต่
จิตใจของเขากลับไม่ได้ยากเกินหยั่งถึงเหมือนจน

“นี่เป็นกับดักที่คุณเตรียมมาเพื่อให้ผมไว้ใจคุณหรือ”

“ต้องบอกว่านี่เป็นหลุมพรางที่ฉันเตรียมไว้สำหรับเขา รู้ไหมว่าเพราะ
อะไร ‘ลูกๆ’ มากมายของที่นี่ถึงเรียกฉันว่า ‘หัวหน้า’”

ทดลองอ่าน

บทที่ 74

‘หนีตามกัน’

“*แน่นอนว่า* ไม่ใช่เพราะความสามารถด้านการรบของคุณเพียงอย่างเดียว” ความสงสัยหนึ่งผุดขึ้นรางๆ ในใจของเซียวเหียน

เจนแยมรอยยิ้ม รื้อรอยบางๆ จากการยิ้มที่ทางตาละม้ายคล้าย วาเลนไทน์ ซิน อย่างน่าประหลาด สิ่งเดียวที่ไม่เหมือนกันก็คือบุคลิก เจนมีบุคลิกที่มีเสน่ห์น่าลุ่มหลง ส่วนวาเลนไทน์ ซิน กลับดูสุ่มลุ่มลึกที่สั่งสมจากกาลเวลา

“ลองบอกข้อสันนิษฐานของนายมาดู ไปให้นายอย่างหนึ่งว่า ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับ ‘ความเป็นอมตะ’ ของวาเลนไทน์ ซิน”

เซียวเหียนครุ่นคิดครู่หนึ่ง “ทุกคนที่นี่ล้วนเป็นบุคคลที่เกิดจากยีนที่ถูกเพาะเลี้ยงมาโดยเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นสมรรถภาพทางกายหรือสติปัญญา ก็เหนือคนทั่วไป แต่ตัวอ่อนติดเชื้อไวรัส X กลับไม่ได้เติบโตง่ายๆ เพราะฉะนั้นพวกคุณต่างก็เป็นร่างสมบูรณ์แบบที่ผ่านการคัดเลือกจากไวรัส X ส่วนยีนของคุณมาจากวาเลนไทน์ ซิน”

เซียวเหียนมองเจน เขาไม่รู้ว่าตัวเองสามารถหาหรือทุกอย่างที่นี้ได้ อย่างปลอดภัยหรือไม่

พริบตาต่อมาเจนก็กดเซียวเหียนกับผนัง “กอดฉันไว้”

“อะไรนะ”

ประตูบานหนึ่งบนผนังเลื่อนออก เซียวเหียนร่วงลงไป นั่นเป็น

พื้นที่แนวตั้ง สูงห้าหกเมตร วินาทีที่ถึงพื้น เชียวเหียนก็ถูกเจนนรบไปอ้อมอย่างมั่นคง ไม่รู้สึกแม้กระทั่งแรงสะท้อน

นี่เป็นห้องที่สะอาดเรียบง่าย นอกจากเตียงกับโต๊ะหนังสือแล้ว ก็มีแต่ชั้นหนังสือเรียงเต็มผนังด้านหนึ่ง ซึ่งบนชั้นเต็มไปด้วยหนังสือในรูปแบบนับไม่ถ้วน

“ยินดีต้อนรับสู่โลกของฉัน เทียบกับฐานข้อมูลเทอร์มินัลที่มหาศาลไว้ขอบเขตแล้ว ฉันชอบความรู้สึกของการเปิดหน้าต่างหนังสือมากกว่า งานอดิเรกนี้ พวกเราเหมือนกันมาก”

เจนวางเชียวเหียนลงบนเตียงของตัวเอง กิ่งคุกเข้าอยู่ตรงหน้าชายหนุ่ม ใบหน้าที่เงยขึ้นเล็กน้อยดูหล่อเหลาบริสุทธิ์ได้แสงไฟสีขาวนวลตา

“ตอนนี้ นายพูดต่อได้แล้ว”

ที่นี้เป็นห้องของเจน เชียวเหียนมองสำรวจไปรอบ ๆ พลงเอ่ยปาก “ไวรัส X ไม่ได้ทำให้ร่างกายคนคงความสดใหม่ได้ตลอดไป ความเป็นอมตะของวาเลนไทน์ ชิน เป็นแค่การเปลี่ยนอวัยวะที่เสียหายหรือเสื่อมตามอายุของตัวเองเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นผิวพรรณ อวัยวะภายใน หรือแม้กระทั่งแขนขา เขาก็สามารถใช้ชิ้นของตัวเองเพาะร่างที่มีความเข้ากันได้ออกมา แล้วใช้สอยตามอำเภอใจ แต่เขาไม่สามารถเปลี่ยนสมองของตัวเองได้...”

“เอาละ ไปให้นายอีกข้อ ไวรัส X ในตัวฉันใกล้ถึงขีดสุดแล้ว”

“เพราะฉะนั้น...ตอนนี้ร่างกายของคุณอยู่ในภาวะสมบูรณ์ที่สุด! สิ่งที่เขาต้องการไม่ใช่ส่วนหนึ่งของร่างกายคุณ แต่เป็น...ร่างกายทั้งหมดของคุณ”

“ใช่ เขาจะเอาสมองของตัวเองออกมา ปลุกถ่ายเข้าไปในกะโหลกของฉัน แล้วใช้งานร่างกายที่หนุ่มแน่นและแข็งแรงร่างนี้ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด เขาจะได้ชีวิตที่มีชีวิตชีวาจากฉันอย่างน้อยสิบปี สำหรับเขา ฉันไม่ใช่‘ลูก’อะไรนั่นหรอก แต่เป็นแค่กล่องเพาะเชื้อ หรือแม้กระทั่งเป็นแค่แกะที่เลี้ยงไว้ในฟาร์ม นายคิดว่าฉันควรยอมให้พระเจ้าคนนี้บงการทุกอย่างทุกอย่างของฉันไหม...ไม่ใช่สิ ควรบอกว่าเอาทุกอย่างของฉันไปหรือเปล่า”

“...คุณจะทำอะไร”

เจน วอลลิส ไม่มีทางยอมถูกกระทำตามใจชอบ ต่อให้คนคนนั้นคือ ‘พ่อ’ ของเขาก็ตาม

“ฉันจำเป็นต้องยืมพลังของนาย มีเพียงความเร็วสมองของนายเท่านั้นที่สามารถเจาะระบบควบคุมหลักของที่นี่ได้ นอกจากระบบลำเลียงออกซิเจนแล้ว ฉันอยากให้นายปิดระบบการทำงานทั้งหมดของที่นี่ รวมถึงระบบการยิงปืนใหญ่ด้วย วาเลนไทน์ ซิน มียาตัวหนึ่งที่ฉนีกำลังของฉนอยู่ในมือ นี่ถึงจะเป็น ‘พลังเทพ’ ที่เขาควบคุมคนทั้งหมดได้”

เป็นไปตามคาด เชียวเหียนคิดอยู่แล้วว่าการที่วาเลนไทน์ ซิน เลี้ยงดู ‘ลูก’ ที่มีสติปัญญาไม่ธรรมดาพร้อมทั้งมีความสามารถด้านการรบเหมือนทหารรบพิเศษมากมายแบบนี้ ต้องมีวิธีควบคุมที่ได้ผลยิ่งกว่าสายเลือด มิฉะนั้นด้วยความรักอิสระที่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ วาเลนไทน์ ไม่มีทางควบคุมพวกเขาได้ตลอด

“คุณอยากขโมยยานั้นเหรอ”

เจนส่ายหน้า “คนที่ขโมยยาตัวนั้นคือนาย ไม่ใช่ฉัน”

“ผมเหรอ”

“ทุกความคิดจะทิ้งร่องรอยไว้ในระบบ วาเลนไทน์ ซิน ไม่มีทางเก็บตัวยาจริงเอาไว้ เขาจะผลิตตัวยาชั้นเฉพาะเวลาจำเป็นเท่านั้น ตอนที่เขาฉีดไวรัส X ให้พวกเรา ก็ได้ทั้งผลข้างเคียงพวงท้ายให้กับไวรัสชนิดนี้โดยเฉพาะ ให้จุดโจมตีหัวใจของพวกเรา ทุกๆ ระยะเวลาหนึ่ง พวกเราต้องฉีดยาที่เขาผลิตขึ้นเพื่อต้านฤทธิ์ของปัจจัยเสริมตัวนี้ ต้องเข้าใจว่าการสูญเสียหัวใจร้ายแรงพอๆ กับสูญเสียสมอง ฉันต้องกำจัดผลข้างเคียงของไวรัสตัวนี้ให้สิ้นซาก นายเข้าใจหรือยัง”

อะฮ้า เชียวเหียนอยากแหยงหน้ากระเบิดเสียงหัวเราะให้รู้แล้วรู้รอด โลกของเขาเปลี่ยนแปลงเร็วเกินไป หลายวันก่อนถูกเจน วอลลิส ลักพาตัวมา เวลานี้หมอนึกกลับขอความช่วยเหลือจากเขาหรือ

“นายจะยอมเข้าร่วมด้วยไหม”

“ถ้าล้มเหลว ผมก็จะเสียสมองของตัวเอง ถูกไหม” เชียวเหียน

จ้องดวงตาของอีกฝ่ายเหม็ง อยากรู้ว่าตกลงหมอนี้มันใจว่าจะสำเร็จมากแค่ไหน

“ถ้านายไม่ทำอะไรเลย ข้าเร็วเขาก็จะหมดความอดทนแล้วเอสมองของนายไปอยู่ดี” เจนยังคงยิ้มอย่างไม่ทุกข์ร้อน รวากับว่าต่อให้แผนแตกก็ไม่เป็นไร

“แล้วถ้าเราทำสำเร็จล่ะ”

“ฉันเคยบอกแล้วว่าฉันอยากพานายหนีไปด้วยกัน”

เขาได้นี้ผ่านปลายจมูกของเซียวเหยียนอย่างทะนุถนอม สิ่งที่พวกเขากำลังจะทำคือเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย! แต่หมอนี้ก็ยังมามีท่าที่เหมือนเดิม!

เซียวเหยียนเบือนหน้าหนี ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง “จะให้ช่วยคุณก็ได้ ผมต้องการเลือดของคุณ”

“นายจะเอาเลือดของฉันไปทำอะไร” เจนจ้องเซียวเหยียน

“คุณกับผมมีกรุปเลือดเหมือนกัน ผมจะรับไวรัส X ด้วยการฉีดเลือดของคุณ ผมไม่อยากหมดหนทางสู่เวลาเผชิญหน้ากับมือสังหารของวเลนไทน์ที่ถูกฝึกมาอย่างดี ถ้าเราออกไปจากที่นี่ได้ ผมจะผลิตไวรัส X-2 ให้ตัวเอง แล้วผมก็จะถอดรหัสไวรัสฟ่งท่ายตัวนั้นแล้วกำจัดมันออกไป ถ้าคุณให้ผม พวกเราก็คือร่วมมือกัน”

“ฉันให้เลือดของฉันกับนายไม่ได้”

เซียวเหยียนกลอกตาใส่เขาทีหนึ่ง หมอนี้คิดไม่ซื่อจริงด้วย ถ้าเขาเชื่อหมอนี้ก็คงเป็นไอ้หน้าโง่สุด ๆ

“ถ้าฉันพลาด นายยังมีโอกาสหนี ผลข้างเคียงเสริมนั้นจะเอาชีวิตนายได้เหมือนกัน แต่ฉันเอาตัวอย่างเลือดที่มีไวรัส X มาให้นายได้”

เจนมีสีหน้าจริงจัง นั่นทำให้เซียวเหยียนหวั่นไหวไปชั่วขณะ

ทว่าความซาบซึ้งของเซียวเหยียนเกิดขึ้นเร็วและหายไปเร็วยิ่งกว่า เขาไม่มีทางลืมหาเหตุที่ตัวเองมาอยู่ในที่เฮงซวยแบบนี้

“น่าข่าเป็นบ้า ตอนนั้นเป็นตายยังไงฉันก็ไม่ยอมให้นายรับไวรัส X แท้ ๆ” ริมฝีปากของเจนบุตรรอยยิ้มหยันตัวเอง

“เพราะตัวผมในตอนนี่ไม่ใช่ตัวผมในตอนนั้นแล้ว ไวรัส X ก็ไม่ใช่
ตำนานที่รักษาไม่ได้อะไรนั้นอีกต่อไป”

เจนกัมหน้าลงแล้วหัวเราะ

“แต่ก่อนหน้านั้นพวกเราต้องทำลายความระแวงของวาเลนไทน์ ซีน”

“อะไรนะ”

ทันใดนั้นเจนก็ก้าวขาขึ้นมาบนเตียง แล้วกดเชียวเหยียนลงไป

“ไอ้คนชั่ว!” เชียวเหยียนตื่นตระหนกทันที แต่ไหนแต่ไรหมอนี่
ก็ไม่เคยเป็นสุภาพบุรุษ!

เจนคลี้ม หอมแก้มและใช้คอเชียวเหยียน เจตนาทำเสียงคลุ้มคลือ
รุนแรงจนแทบดูดเอาเลือดของเขาออกมาด้วย

“เจน วอลลิส - ไปตายซะ!”

“ต่อให้นายรับไวรัส X แล้วก็ไม่ใช้คู่ต่อสู้ของฉัน!”

คำพูดนั้นน่าชกให้ปากแตกจริง ๆ!

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป เชียวเหยียนเดินอยู่ในโถงทางเดินด้วยสีหน้าบูดบึ้ง
ส่วนเจนเดินตามอยู่ด้านหลังพร้อมยิ้มกริ่มกริม

เคยซีที่เดินสวนเข้ามาเกือบเห็นรอยแดงบนคอเชียวเหยียนแล้วก็
ทำเสียงดูแคลน เมื่อเขาเดินสวนกับเจนก็ลดเสียงลงต่ำ “คุณควรจะอธิบาย
กับคุณพ่อว่าทำไมถึงพาเขาออกจากบริเวณกล้องวงจรปิด”

“นายชอบให้คนมากมายจับตาเวลาที่นายจู๋จี้กับคนอื่นหรือไง”

เคยซีเม้มปาก ไม่พูดจา

คืนนั้นเจนยกถาดอาหารเข้ามาในห้องแล้วก็เห็นเชียวเหยียนนั่งอยู่ที่
มุมห้องเหมือนเดิม แขนทั้งสองข้างทิ้งไว้ข้างลำตัว สายตาว่างเปล่าทอดมอง
ทะเลลึกลงนอกหน้าต่างกระจก

“รู้หรือเปล่าว่าการทำแบบนี้แสดงว่านายอ่อนแอและรู้สึกไม่มั่นคง
เอามาก ๆ”

“ผมรู้แค่ว่าความรู้สึกที่แผ่นหลังมีที่ยึดเหนี่ยวทำให้ผมมีสมาธิในการ
ใช้ความคิดมากขึ้น”

เชียวเหยียนจ้องถาดอาหารของเจน

“เอาละๆ ฉันเอาของที่นายต้องการมาแล้ว แต่ก่อนหน้านี้ นายต้องกินข้าวให้หมดก่อน”

เจนวางถาดอาหารลงบนตักของเซียวเหยียน วินาทีที่เซียวเหยียน ประคองถาดอาหาร ก็รู้สึกได้ว่ามีอะไรบางอย่างที่มันดันขาของเขา

นั่นคือกระบอกฉีดยาอัตโนมัติขนาดเล็ก!

รู้สึกได้ว่าเซลล์ชั้นนอกกระดูกเล็กน้อย ไวรัสเข้าสู่ร่างกายของเขาแล้ว

“นายต้องการกำลังกาย”

นับตั้งแต่พริบตานั่น หัวใจของเซียวเหยียนก็บีบแน่นทันที เลือดในกายสูบฉีดพลุ่งพล่าน แม้กระทั่งลมหายใจก็อัดแน่นอยู่ในอก ระบายออกมาไม่ได้

“อะไร ยังไม่ยอมกินอีกเหรอ ฉันคิดว่าไม่ใช่เพราะยาสลบของเคย์ซี แต่เพราะนายอารมณ์ไม่ดี ใต้ทะเลเป็นสถานที่ที่ชวนให้อึดอัดก็จริง แต่นายต้องปรับตัว”

เจนตักข้าวโอ๊ตช้อนหนึ่งป้อนใส่ปากเซียวเหยียน รวากับคาดไว้แล้วว่าเขาจะกินไม่ลง เจนจึงตั้งใจเตรียมอาหารอ่อนไว้ อดทนกับกระเพาะที่ปั่นป่วน เซียวเหยียนกินโอ๊ตข้าวโอ๊ตทั้งชามจนหมด

“ต้องการให้ฉันอยู่กับนายด้วยไหม”

เซียวเหยียนหลับตา ไม่พูดไม่จา

ลิฟเคยเล่าให้เขาฟังว่าตอนที่ถูกไวรัส X กัดกินนั้นเจ็บปวดมาก เจ็บร้าวไปทั้งตัว อีกทั้งไม่มียาแก้ปวดใดๆ ที่หยุดมันได้ เหมือนกระดูกทั้งหมดถูกทุบจนแตกออกจากกันแล้วเชื่อมต่อเข้าด้วยกันอีกครั้ง

เซียวเหยียนกำมือแน่น ไหล่สั่นเทา เขาหายใจไม่ออกและกรีดร้องไม่ได้ ถึงขั้นออกแรงขมวดคิ้วยังไม่ได้ เพราะวาเลนไทน์ ชื่น อาจมองเห็นได้!

“มีวิธีอื่นที่ทำให้นายไม่ต้องอดทนขนาดนี้”

“อะไร...”

ฝ่ามือของเจนประคองใบหน้าด้านข้างของเซียวเหยียน บดจูบลงไป

ปลายลิ้นเกี่ยวตัววัด พลิกประสาทสัมผัสทั้งหมดของเขา

ก่อนหน้านี้เขายังเจ็บจนถึงชั่วหัวใจเหมือนมีอะไรแทงกระตุก แต่
ครู่ต่อมาความสุขสมที่เจนมอบให้เขาก็อยู่เหนือทุกอย่าง

เทียบกับความเจ็บปวดที่เหมือนถูกกดเป็นผงแล้ว เซียวเหียน
ยอมรับจูบจากเจน

เจนยกถาดอาหารออกไป ฝ่ามือเลื่อนจากหัวเข่าของเซียวเหียนขึ้นไป
ที่ต้นขา แยกขาของชายหนุ่มยกขึ้นวางพาดบนเข่าของเขา ทำนั้งแบบนี้
ชวนให้เลือดพลุ่งพล่าน มือทั้งสองข้างของเจนวางอยู่ข้างหูของเซียวเหียน
กั้นเขาออกจากมุมมองของกล้องวงจรปิด

จูบที่เปลี่ยนองศาอย่างต่อเนื่อง ลมหายใจที่ร้อนจนยากจะควบคุม
ต่อให้ความเจ็บปวดเด่นชัดจนอยากมองข้ามก็ไม่าาจทำได้ ในที่สุดเซียวเหียน
ก็มีข้ออ้างให้นิ่งหน้า กระตุกสั่นสะท้านแล้ว

ความเจ็บปวดของเขาไม่ได้รับการบรรเทา จึงได้แต่กัดไหล่ของเจน
ไว้อย่างสุดชีวิตเมื่อเรียวแรงที่กดรัดยังคงอยู่ยั้งแน่น

เจนรวตั้นขาของเซียวเหียนแล้วอุ้มเขาขึ้น ทั้งสองล้มตัวลงบนพูก
นอนด้านในของเซียวเหียนถูกับเอวของเจน สำหรับคนนอกแล้ว นี่ไม่ใช่
การดิ้นขลุกลั่นด้วยความเจ็บปวด แต่เหมือนการหยอกเย้าก่อนเสพสุข
มากกว่า

เคย์ซีที่นั่งอยู่หน้าจอฮอโลแกรมล้วงมือเข้าไปในถุงขนม สีสหน้าตะลึง
จนเหมือนนGRAMค้าง

“เจอร์รี่...เจอร์รี่...พวกเราจะต้องดูต่อไปอีกหรือเปล่า”

“ชื่อของมันเป็นเจอร์รี่ ไม่ใช่เจอร์เจอร์รี่ พวกเราแค่บันทึกเอาไว้
ไม่ได้บอกเสียหน่อยว่าจะต้องดูทุกเม็ด ถึงหัวหน้าจะหุ่นดีมากก็เถอะ...”

เวลานี้เจนดึงผ้าห่มมาคลุมร่างของพวกเขาสองคน

เคย์ซีส่งเสียงผิดหวัง “คราวนี้เป็นไง ไม่เห็นอะไรทั้งนั้นแล้ว...”

เซียวเหียนหลังเหงื่อเย็นๆ ท่วมตัว เหี่ยยดขาทั้งถีบทั้งเตะด้วยความ
เจ็บปวด

“เดี๋ยวก็หาย เดี่ยวก็หายแล้ว”

เจนจูบเบาๆ ที่แก้มของเซียวเหียน สอดนิ้วประสานกับมือของชายหนุ่มทั้งสองข้าง พรหมจูบที่ชอกคอของเขาแล้วเลื่อนลงไปอย่างเนิบช้าริมฝีปากครอบครองส่วนที่อ่อนไหวล้นระริกบนหน้าอกของเขา ตัวตกลายลื่นดุตกลิ้น สร้างโลกที่เสมือนมีคลื่นปั่นป่วนอีกโลกหนึ่งขึ้นมา

ตลอดทั้งคืนเซียวเหียนร่างลั่นเทาอยู่ในอ้อมกอดของเจน จนกระทั่งครึ่งคืนหลังที่ความเจ็บปวดทะยานถึงจุดสูงสุด เขาได้แต่นึกถึงความทรงจำทุกอย่างที่เกี่ยวกับไฮน์ ครั้งแรกที่เขาเปลือยไปจูบไฮน์โดยไม่ทันระวังที่โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ร้าง เขาพยายามนึกถึงสัมผัสที่ลื่นเพียงชั่ววูบนั่นสุดชีวิตนั้นเป็นประสบการณ์ที่สะบักสะบอมที่สุดในชีวิตเขา และไม่ว่าจะย้อนเวลากลับไปอีกสักกี่ครั้งเขาก็ไม่เสียใจภายหลัง

เซียวเหียนจิกนิ้วลงบนผ้าปูที่นอน เขาดั้นไม่ได้ ลั่นกระตุกไม่ได้ เขาบอกตัวเองว่าความเจ็บปวดเหล่านี้เทียบกับตอนที่ไฮน์เหยียบกระตุกไหล่ เขาแตกครั้งแรกไม่ได้ ความรู้สึกที่กระตุกที่มึนเข้าเนื้อ เจ็บปวดจนบดขยี้ประสาท

เขาผ่านมันไปได้ เขาต้องผ่านไปได้แน่!

เหงื่อซึมขึ้นไปทั่วแผ่นหลังของเขา นิ้วที่จิกผ้าปูที่นอนแทบจะบีบกระตุกตัวเองให้แตกร้าว มือของเจนวางทาบอยู่บนแผ่นหลังของเซียวเหียน กดน้ำหนักราวกับเพื่อกลบเกลื่อนอาการลั่นเทาของเขา ทว่าท่ามกลางการอดทนที่ยาวนาน เซียวเหียนไม่คิดจะกุมมือของเจนแม้เพียงครู่เดียว

ทั้งหมดนี้เหมือนเขาสู้อยู่ตามลำพัง

ในที่สุดเจนก็ขยับร่างกายอีกฝ่ายให้คลายออก ประทับจุมพิตที่เรียกว่าด้านในของชายหนุ่ม ทั้งรอยประทับของเจน วอลลิส ไว้

วินาทีที่เขาซ่อนร่างของเซียวเหียนขึ้น คนที่ถูกความเจ็บปวดทรมานจนขาดสติถูกพรัดขึ้นกัดไหล่ของเจน แรงจนฟันฝังลงในกระตุกของเขา บอกถึงสัญญาณเตือนอย่างจริงจังเต็มเปี่ยม

เจนผ่อนลมหายใจข้างหูของเซียวเหียนยาวๆ เลือกหนึ่ง “เด็กดื้อฉันรู้ว่านายไม่เต็มใจ...”

เซียวเหียนไม่ยอมปล่อย เขายังคงระแวงเจน

“แต่ฉันยังไม่คิดจะตามใจนายหรอก”

ขาทั้งสองข้างถูกใช้แรงดันออก ความแข็งแรงของเจนตึงตัวพร้อมแล้ว เขาแหวกช่องทางอย่างดูดนั่น แล้วดันส่วนปลายเข้าไปแรงๆ

นั่นเคยเป็นความเจ็บปวดที่ยากจะทนสำหรับเซียวเหียน แต่ตอนนี้กลับเล็กน้อยจนไม่ควรค่าจะเอ่ยถึง

เจนพรมจูบเซียวเหียน รู้สึกได้ถึงการต่อต้านและขัดขึ้น แต่เขากลับยิ่งหมดความอดทน เจนยังเซ็งขยับเข้าไปอย่างต่อเนื่อง แต่ร่างกายของเซียวเหียนกลับหดเกร็งและสั่นเทา ร้อนรุ่มราวกับลาวาจากภูเขาไฟระเบิด เจนดื่มด่ำกับความรู้สึกถูกแผดเผา แต่กลับหงุดหงิดที่ไม่สามารถเข้าไปทั้งหมดได้

“นายเป็นของฉัน! นายต้องเป็นของฉัน!”

เจนกางขาของเซียวเหียนออกจนสุด แต่ก็ยังไม่สามารถเข้าไปได้

ร่างกายส่วนล่างของเซียวเหียนเล็ดออกแล้ว ผ้าปูที่นอนเบื่อนเป็นวงกว้าง หน้าผากของเขาขึ้นไปด้วยเหงื่อ สติทั้งหมดเปลี่ยนจากต่อต้านความเจ็บปวดมาเป็นต่อต้านเจน วอลลิส

“ผม...จะกัดคอคุณให้ขาด...”

ฟันของเซียวเหียนยังเต็มไปด้วยเลือดของเจน แว่ตาดูดนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“บัดซบ!”

การพิณาททั้งสองฝ่ายแบบนี้ไม่ใช่ผลลัพธ์ที่เจนต้องการ เขาจำต้องถอนกายออก มือทั้งสองข้างของเขาบีบคอเซียวเหียน จ้องอีกฝ่ายที่ลมหายใจถูกเขาสกัดกั้น แต่นัยน์ต่ายังคงปราศจากความหวาดกลัวต่อความตาย

“นายชนะอีกแล้ว เซียวเหียน!”

เจนปล่อยมือจากเซียวเหียน ไน้มั่วลง แนบแก้มของตนกับเซียวเหียนเข้าด้วยกัน

“เทียบกับวเลนไทร์แล้ว คุณโหดเหี้ยมกว่า”

ในที่สุดไหล่ของเซียวเหียนก็ค่อยๆ หายเกร็ง ความเจ็บปวดจาง

หายไปหลังจากอดทนอยู่นาน ใบหน้าของเขาเอียงไปอีกทาง ลมหายใจเริ่ม
ผ่อนยาว

นิ้วของเจนเกลียปอยผมบนหน้าผากที่ขึ้นเหงื่อของเซียวเหียน แล้ว
รีngr่างเขามากอดกระชับไว้ในวงแขน

เซียวเหียนหลับสนิทยาว จนกระทั่งเมื่อเสียงหัวใจที่เต้นอยู่ข้างหู
ของเขายังอยู่ยิ่งแจ่มชัด

เขาติดตัวลุกขึ้นนั่ง เบิกตากว้างมองห้องที่สว่างไสวทว่ากดดันห้องนี้
โศตประสาทถูกขยายอย่างไร้ขีดจำกัด เขาแทบจะรู้สึกได้ถึงเสียง
ของสิ่งมีชีวิตได้ทะลุที่แหวกน้ำผ่านอีกด้านหนึ่งของกระจก เสียงแว่ว
แผ่วเบาต่ำหุ้ม กระจกเกิดการสั่นพ้อง¹ เล็กน้อย

เซียวเหียนก้มหน้าลง เห็นเจนเอามือยันศีรษะนอนตะแคงอยู่ข้างๆ
มองมาที่เขาด้วยสายตาหย่อนอารมณ์ ม่านมุ้งทั้งเงาไว้บนแผ่นหลังของ
เซียวเหียน ส่วนเขากลับแหงนหน้ามองไปทางแสงสว่าง

“ฉันควรพูดว่ายินดีด้วยที่นายเป็นพวกเดียวกับฉันแล้วหรือเปล่า”

“เราเป็นพวกเดียวกันอยู่แล้ว” ซिएวเหียนกดหมอนลงบนหน้าของ
เจน “ผมเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว คุณล่ะ”

เขาไม่อยากจะเห็นใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยมนตร์สะกดนี้ เคยมีวูบหนึ่ง
ที่เซียวเหียนถูกความเจ็บปวดทรมานบีบคั้นจนเกือบสยบต่อชายคนนั้น
ไวรัส X ทำให้ความจำของเซียวเหียนแจ่มชัดกว่าเดิมกว่าเมื่อก่อน ซึ่งจูบของเจน
ก็กลายเป็นหน้าแรกของความทรงจำนั้น

“ตอนนี้”

พูดจบ เจนก็กุมข้อมือของเซียวเหียน เลื่อนหมอนออกไป พลิกตัว
ลงจากเตียง หยิบเลื่อนนอกสีขาวตัวหนึ่งโยนใส่หน้าเขา “เราไปกันเลย”

“อะไรนะ กล้องวงจรปิดกำลัง...”

¹ Resonance คือ การที่วัตถุสั่นด้วยความถี่ธรรมชาติโดยแอมพลิจูดของการสั่นมากขึ้นเรื่อยๆ
ถ้าเป็นคลื่นเสียงก็จะทำให้เสียงดังมากขึ้นจนอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุ หรือเกิดความรำคาญได้ การสั่นพ้อง
เกิดขึ้นได้ 2 แบบ คือ 1. การสั่นพ้องด้วยแรง และ 2. การสั่นพ้องด้วยคลื่น

“กล้องวงจรปิดหยุดทำงานไปนานแล้ว”

เจนพาเซียวเหียนกลับไปห้องของเขา แล้วนำเทอร์มินัลตัวหนึ่งออกจากที่นั่น

เซียวเหียนสูดลมหายใจเข้าเฮือกหนึ่ง

เจนจับไหล่เซียวเหียน ทำทางขวางโลกพลันเปลี่ยนเป็นนั่งขมิ้มทันที เขาเอ่ยกำชับด้วยน้ำเสียงดุดันอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน “นายต้องหยุดทุกอย่างที่ควรหยุดในเวลาที่เราเร็วที่สุด เมื่อไหร่ที่วาเลนไทน์เจอนาย เขาจะแหงทะลุจิตใต้สำนึกของนายอย่างไม่ปราณี ทำลายฐานที่พญาคอโรสร้างทางความคิดของนายทั้งหมด และนายจะไม่มีวันฟื้นคืนมาอีก”

เซียวเหียนจ้องเจนเขม็ง ความหมายคือ ทำไมนายถึงไม่บอกเปอร์เซ็นต์ความอันตรายของเรื่องนี้ให้ชัดแต่แรก

แต่สำหรับเซียวเหียน ต่อให้ไม่ฟื้นคืนมาเขาก็ไม่มีทางถอยแล้ว วาเลนไทน์ ชิน ต้องรู้เรื่องที่เขาทำแน่ หมอนี่จะมีจุดจบอย่างไรเซียวเหียนไม่สนใจ แต่สำหรับตัวเขานั้น ไม่มีโอกาสไหนที่จะหนีออกไปจากที่นี่ได้ ดีกว่าครั้งนี้แล้ว!

ต้องทรมันสุดตัวโดยไม่หันหลังกลับ เซียวเหียนเข้าสู่ระบบควบคุมอย่างมุ่งมั่น ข้อมูลทั้งหมดถูกจิตของเขาซนออกรวากับฝุ่นผง ความคิดที่เสมือนการระเบิดครั้งใหญ่ของจักรวาลพุ่งเข้าไป ทันใดนั้นฐานบัญชาการก็ตกอยู่ในความมืด เจาะระบบควบคุมแล้ว ในที่สุดก็เห็นโครงสร้างทั้งหมดของฐานบัญชาการได้ทะเลแห่งนั้นจนทั่วภายในศูนย์จุดศูนย์หนึ่งวินาที รวมถึงจุดที่เรือดำนํ้าอยู่ และจะไปเฝ้าทางเชื่อมอย่างไร เขาเริ่มค้นหาความคิดที่วาเลนไทน์ทิ้งไว้จากการผลิตยา แต่ไม่ว่าจะค้นหาอย่างไรก็ไร้ผล เขาถึงขั้นเริ่มสงสัยว่าวาเลนไทน์ไม่ได้ผสมยาผ่านเทอร์มินัล แต่ใช้วิธีผสมด้วยมือซึ่งเป็นวิธีที่ดั้งเดิมที่สุด ในขณะที่นั้นเองเขาก็รู้สึกได้ว่ามีพลังสายหนึ่งกำลังเข้ามาในสมองของเขาผ่านระบบประสาทชั้นนอกแล้ว เซียวเหียนใจหายวาบ แะแล้ว! ต้องเป็นวาเลนไทน์ ชิน แน่!

จิตสำนึกที่สั่งสมมาสองร้อยกว่าปีจับเซียวเหียนได้อย่างง่ายดาย ด้วยพลังที่ไม่เคยมีมาก่อน

“สมองความเร็วสามร้อยล้านเมกะบิตเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดในการเจาะระบบควบคุมหลักจริง ๆ ฉันคิดว่านี่ก็คือจุดประสงค์ที่เจนนายมาหาฉัน”

เสียงกระซิบของวาเลนไทน์ ซีน ดังขึ้นในสมอง ราวกับเสียงประกาศปิดฉาก

จิตสำนึกของเซียวเหียนถูกดเบียดฉีกแยก ขั้นตอนที่ยาวนาน เชื่องช้า ในความเป็นจริงกินเวลาเพียงแค่ชั่วขณะ

จิตสำนึกชั้นล่างสุดไม่สามารถขัดขวางอีกฝ่ายได้ เรียกได้ว่าวาเลนไทน์ ซีน เข้ามาในจิตใต้สำนึกของเซียวเหียนได้โดยไม่เปลืองแรง หวังความคิดของเขากำลังจะพังทลาย

“จำได้ไหมว่าฉันพูดอะไรกับนาย”

น้ำเสียงที่เรียบเย็นปราศจากคลื่นอารมณ์ตึงตืดที่กระเจิดกระเจิงของเซียวเหียนกลับมาที่ละนิด

“ต่างกับโลกในความเป็นจริง ความกว้างของความคิดไพศาลกว่าที่นายคิด”

เวลานี้เขาไม่ได้กำลังฝึกต่อต้านการถูกแทรกแซงสมองอะไรนั้น แต่กำลังเผชิญศึกแห่งความเป็นความตาย!

เมื่อวาเลนไทน์ ซีน เข้ามาในจิตใต้สำนึกของเซียวเหียนแล้ว เขาก็พบว่าที่นี่เป็นพื้นที่ว่างเปล่าดำมืด ทิศทางไม่มีประโยชน์อีกต่อไป

ทุกอย่างในชีวิตจริงจะมีรูปแบบการปรากฏคล้ายคลึงกันในโลกของจิตสำนึก อย่างเช่นแรงโน้มถ่วง ทว่าเมื่ออยู่ในพื้นที่แห่งนี้ เขาได้ลอยคว้างอยู่กลางอากาศ แม้แต่ทิศทางที่จะออกไปก็ไม่คงอยู่ เซียวเหียนใช้สมองของเขาล้มล้างทุกอย่างในโลกความจริง กฎตายตัวในการฝ่าทะลวงความคิดเป็นจุดประสงค์สำคัญที่บรรดานักวิจัยต้องการก้าวกระโดดข้ามไป

วาเลนไทน์ ซีน กระตุกยิ้มที่มุมปาก สองร้อยกว่าปีแล้ว ในที่สุดเขาก็ได้เจอคู่ต่อสู้ที่น่าสนใจคนหนึ่งเสียที

ขณะที่วาเลนไทน์กำลังเตรียมจะปล่อยจิตของตัวเองอย่างไร้ขีดจำกัด จู่ ๆ ก็พบว่ามีคนกำลังวิเคราะห์ร่างจิตของเขา!

เวลานี้เคย์ซีเชื่อมต่อกับเทอร์มินัลแล้ว นายโอกาสตอนที่วาเลนไทน์
แทรกแซงเข้าไปในสมองของเซียวเหียนดึงข้อมูลไปอย่างละโมภ

วาเลนไทน์ ซีน จำต้องออกจากจิตใต้สำนึกของเซียวเหียน เขา
ปล่อยจิตของตัวเองให้เลื้อยยาวออกไปอย่างต่อเนื่อง ทะยานออกจาก
พรมแดนจิตสำนึกของเซียวเหียน ในที่สุดเขาก็ออกไปได้สำเร็จ

ซึ่งเวลานี้เขาก็ต้องตะลึงเมื่อพบว่าเขาหยุดอยู่ที่จิตสำนึกชั้นในสุด
ของเซียวเหียนตั้งแต่ต้นจนจบ เขานึกว่าตัวเองเข้าไปถึงจิตใต้สำนึกของ
อีกฝ่ายแล้วเสียอีก แต่นั่นเป็นเพียงฉากที่เด็กหนุ่มคนนี้สร้างขึ้นเพื่อตอบตา
เขาเท่านั้น!

เขาถูกเด็กหนุ่มคนหนึ่งหลอกเข้าเต็มเปา!

ความสะเทือนใจที่ถูกปั่นหัวสับสนในพริบตา ตอนนี้สิ่งที่เขาต้องทำ
คือลากคอเจ้าหัวขโมยที่คิดขโมยข้อมูลจากสมองของเขาออกมา!

แต่วาเลนไทน์คาดไม่ถึงว่าจิตของเซียวเหียนจะพลิกกลับมาจู่โจม
ทะยานเข้าเกาะกุมจิตของเขาที่ยังไม่ได้ออกมาทั้งหมดอย่างต่อเนื่อง ความ
สามารถในการวิเคราะห์ข้อมูลของเซียวเหียนเร็วจนยากจะจินตนาการ
เมื่อวาเลนไทน์หนีหัวซุกหัวซุนกลับมาอย่างร่างจืดแล้ว เคย์ซีก็รีบออกจาก
เทอร์มินัลอย่างรู้จักความพอดี

“ได้หรือยัง” เจอร์รี่ถามด้วยรอยยิ้ม

“นายคิดว่าไงล่ะ” เคย์ซียิ้มมุมปาก

ทันใดนั้นเสียงเตือนภัยก็ดังขึ้น โฉงทางเชื่อมทุกแห่งถูกปิดตาย

ในขณะนั้นเอง เซียวเหียนที่ออกจากเทอร์มินัลก็ป้อนคำสั่งซอร์ซโค้ด
บางตัว นี่เป็นไวรัสชนิดหนึ่งที่เขานักไวในห้องวิจัยของนครไซร์ เมื่อมา
พร้อมข้อมูลที่ผูกกับซอร์ซโค้ดของระบบควบคุมหลักแล้ว ก็สามารถหยุด
คำสั่งการปิดตายโฉงทางเชื่อมต่างๆได้

เจนจูตเซียวเหียน “พวกเราไป!”

“แต่ผมยังไม่ได้...”

“ไม่จำเป็น”

เจนพาเซียวเหียนวิ่งอยู่ในโฉงทางเดิน วาเลนไทน์ไม่มีทางปล่อยให้

ระบบควบคุมอยู่ในภาวะอัมพาตไปตลอด พวกเขากำลังวิ่งแข่งกับเวลา!

ชายในชุดอวกาศสีดำหลายคนพุ่งเข้ามาตรงหน้าพวกเขา พร้อมชักดาบออกมา

พวกนี้ล้วนเป็นยอดฝีมือระดับสูง เชียวเหียนก็เพิ่งเคยเห็นความสามารถที่แท้จริงของเจนเป็นครั้งแรก ครั้งก่อนที่สู้กับไฮน์ หมอนี่อ้อมมือแน่นอน

เมื่อกี้ข้อศอกของเขายันข้อมือของมือสังหารคนหนึ่งไปกระแทกกับผนังจนแตกละเอียด เชียวเหียนได้ยินเสียงดัง ‘กร๊อบ’ วินาทีต่อมาเจนก็กระโดดขึ้นกลางอากาศ ตวัดดาบเหียบหัวของมือสังหารอีกคนจนแตก

และในเวลานี้ก็มีมือสังหารขององค์กรริบเบิลอีกห้าหกคนพุ่งเข้ามา

“เจน วอลลิส – ไอ้คนทรยศ!”

ริมฝีปากของเจนผุดรอยยิ้มชั่วร้าย เขาขยิบตาให้เชียวเหียน “ให้ฉันดูหน่อยว่าไฮน์ เบอร์ดัน สอนอะไรนายบ้าง”

ดาบเล่มหนึ่งฟันมาทางไหล่ของเชียวเหียน ไล่เท่าความคิด ร่างกายมีปฏิกิริยาอย่างเป็นธรรมชาติ เชียวเหียนเบี่ยงร่าง ใช้ข้อมือปิดดาบ ส่วนมืออีกข้างบิดแขนส่วนล่างของมือสังหาร ก้าวขาออกแล้วดันอีกฝ่ายไปชนผนัง ไม่รอให้ฝ่ายนั้นกลับมาทรงตัว เชียวเหียนใช้ข้อศอกกระแทกกระดูกคอของมือสังหารจนหัก ตามมาด้วยแยงดาบพลิกมือฟันคออีกฝ่ายลงมา

โลหิตสาตกกระเซ็นเปื้อนเสื้อตัวนอกของเขา เชียวเหียนขยับถอยหลังสองก้าวทันที

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาฆ่าคน เชียวเหียนกลืนน้ำลาย แต่ไม่ได้ตื่นกลัวจนคุมสติไม่อยู่ ความสงสารที่ไม่รู้จักแยกแยะสถานการณ์จึงจะทำให้ตัวเองถึงชาติ ซึ่งคนที่จะฆ่าเขานั้นไม่มีทางมีความเมตตาแม้แต่นิดเดียว

ส่วนเจนจัดการไปแล้วสามคน

สองคนที่เหลือมองพวกเขาอย่างระแวง

“ทำได้ไม่เลว”

เดิมทีเชียวเหียนนึกว่าตัวเองเคลื่อนไหวช้า แต่ความจริงแล้ว

การโจมตีด้วยกระบวนท่าชุดยวานั้นเขาแทบจะท่ามันเสร็จในหนึ่งวินาที
เจนมองผู้ขัดขวาง ขยับไปข้างหน้าที่ละก้าว ส่วนพวกนั้นกลับ
ถอยหลังที่ละก้าว

ไอสังหารราวกับเงาตามตัว

“ถอยไป หรือจะตายอยู่ตรงนี้”

สองคนนั้นมองหน้ากัน ก่อนจะกำดาบแน่น กระโจนเข้ามาอย่าง
พร้อมใจพลีชีพ

เจี๋ยเหียนเตรียมตัวเตรียมใจแล้ว แต่เจนกลับกระโดดเหยียบ
ฝ่าผนังอาศัยแรงส่งขึ้นกลางอากาศ ข้อศอกข้างขวากระแทกกระดูกคอของ
มือสังหารคนหนึ่งจนแตก วินาทีที่พลิกตัวก็หลบวิถีดาบที่ฟันมาตรงหน้า
ได้อย่างหวุดหวิด ก่อนจับข้อมือของอีกฝ่ายได้แล้วบิดกระดูก ย้อนดาบ
แทงกลับไปที่คอหอยของอีกฝ่าย

“น่าเสียดายที่พวกนายเลือกทางผิด”

เจนก้มลงมองพวกเขาแวบหนึ่ง ปรากฏจากความสงสารเห็นใจ

“พวกเราไป!”

เจี๋ยเหียนก้าวตามเจนไป

“พวกเราจะไปไหน!”

“ไปที่เรือดำนํ้า”

“ยาของคุณจะอย่างไร”

เจนหันกลับไปขยิบตาซ้ายด้วยท่าทางที่เป็นเอกลักษณ์ของเขา “ไม่มี
อะไรสำคัญกว่านาย”

เจี๋ยเหียนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “นี่ไม่โรแมนติกลักนิด!”

เมื่อพวกเขาวิ่งทะยานไปถึงทางเลี้ยวหนึ่ง ทันใดนั้นเจนก็ดึงเจี๋ย-
เหียนกลับมา พร้อมใช้ไหล่ของเจี๋ยเหียนเป็นฐานดีดตัวขึ้นกลางอากาศ
เตะไปทางคนที่กำลังพุ่งมาตรงหน้า แต่คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะหลบทัน

“คุณไม่มีทางผ่านตรงนี้ได้ เจน คุณทำให้คุณพ่อผิดหวังมาก
เขาให้ทุกอย่างกับคุณ”

มือสังหารสี่คนขวางอยู่ตรงหน้าพวกเขา แม้บรรยากาศที่ไม่ธรรมดา

เซียวเหียนล้มพับได้ว่าฝีมือของสี่คนนี่คนละชั้นกับพวกที่พวกเขาจัดการไปเมื่อไม่กี่แฉ่นอน!

เจนส่งเสียงฮืออย่างดูแคลน หันไปขยิบตาให้เซียวเหียน “ที่รัก ลืมแนะนำให้นายรู้จัก คนนี่ก็คือเซลดอน ‘อัศวินภูต’ ผู้เลื่องชื่อ”

เซียวเหียนคิ้วกระตุก ฉายาของเซลดอนเลื่องลือยิ่งกว่าแม่มดแคลร์ คนที่อยู่เบื้องหน้ามีใบหน้าซีดขาวต่างจากผิวขาวสว่างของเจน ดูอิดโรยคล้ายคนป่วย เรือนผมสีเทาเงินทั้งตัว แวตตาที่เต็มไปด้วยไอสังหารยังคงมองลอดจากปอยผม แต่เซียวเหียนต้องยอมรับว่าเครื่องหน้าของหมอเน่มีความสง่าในแบบชนชั้นสูง ชวนให้นึกถึงแวมไพร์ที่อยู่ในภาพยนตร์

เซลดอนเอ่ยเสียงเนิบช้า “เจน วอลลิส ยกให้เป็นหน้าที่ฉัน ส่วนเซียวเหียนก็มอบให้พวกนาย ตัดแขนขาของเขาได้ ขอแค่อย่าทำให้สมองของเขาเสียหายก็พอ”

